

Caspar Eric

'9/11 er mest min ekskærestes fødselsdag'

Digteren Caspar Eric, der debuterer med den ventede bog 7/11, er blevet kaldt ’internetgenerationens enfant terrible, men opfatter ikke sig selv som særlig ’terrible’. Han prøver at være ærlig; indrømme, at han ikke er en bad boy, at han elsker Vanilla Coke og en smuk pels af babysæler

Af Katrine Hornstrup Yde

Jeg er i 7-Eleven på hjørnet af Nørrebrogade og Elmegade for at købe ’baby bites’-pølsehorn med ketchup og så i slikbutikken Fætter Guf på Nørrebrogade for at købe tre kolde Vanilla Cokes på dåse, og så skrider jeg over vejen til King of Kebab. Et par etager herover bor Caspar Eric i kollektiv. Baby bites og Vanilla Coke er alfabetisk op-listet i indholdsfortegnelsen til Caspar Erics ventede debutdigtsamling 7/11 sammen med bogens øvrige sproglige ’inventar’, der tæller »zipfil«, »zombie«, »ærlighed«, »øl« og »åh«. Baby bites skal give os en »vi sidder nu her, inde i bogen«-fornemmelse, joker den 27-årige digter, da vi er på Facebook Chat dagen forinden. Men for ham er der ingen forskel på det virkelige og det symbolske. Hans poetiske rum er hans liv – det er det, vi skal kigge på.

»7/11 er en bog, hvor jeg skriver nogle ting om mit liv. Jeg prøver at sige noget, som jeg synes er vigtigt i forhold til, hvad kunst er, og derved i forhold til verden. Jeg tror ikke, at jeg kan beskrive det meget bedre end det,« siger Caspar Eric på sit værelse, mens vi drikker vores cokes og beundrer hans Rihanna-sofapude og fniser over det plastiske ’glogl’, som det giver, da han taber sin baby bite på bordet.

Han er ikke glad for metaforer – at noget skulle være eller føles ligesom noget andet.

»Jeg har prøvet at skrive den bog, som jeg bedst selv ville kunne relatere til og få flest følelser af at læse,« siger han. »Den er et svar på det der underlige Facebook-spørgsmål ’Hvad har du på hjerte?’«

Jeg og jeg

Alle kapitler i 7/11 starter således med et ’jeg’: »Jeg har 16 kroner« eller »Jeg tænker helt sikkert mest på sex.« Derfra går det derudad. Jeget hører Lil Wayne og Medina og ser den dystopiske ungdomsvoldsfilm *Hunger Games* og onanerer og fester og er på røven og laver playlists på iTunes til fester og er tit på internettet, for det er man jo, men er også tit ’afk’ (*away from keyboard*) og nede i Fakta, hvor han køber øl eller stjæler mad. Jeget tager stoffet MDMA og drikker sig fuld og knalder og slår op med Frida, som er i hvert fald et af de duer, som bogens sætninger henvender sig til. Det er ikke ren selvforherligelse eller rent klynk. Bogen opdaterer bare os læsere om, hvad der sker for jeget og hvad jeget så føler i den ene og anden retning og ofte også tredje og fjerde og femte retning. 7/11 er en følsom statusopdatering, et arbejde med at være ærlig om sit liv og med at undersøge, om man overhovedet kan være det. Det er også en statusopdatering, som forsøger at gøre op med forestillingen om det lykkelige liv ved netop også at inkludere de melankolske og skamfulde aspekter ved at være en person i verden. Og så handler den altså også om ind-

holdsfortegnelsens »åh«, om følelser under et breakup. Et sted i bogen står der: »fra en stor nok afstand kan kroppen være et punkt eller flere kroppe i et punkt som en lille knytstående jeg kommer fx gående med en kæmpemæssig familiepizza og en toliters-faxe-kondi i en hånd og ligner en hvid dværg fra et eller andet perspektiv eller bare en person der skal hjem og spise aftensmad med nogen og se [romantisk film] og som er ligeglad med at gå ud selvom jeg bare kommer til at spise ’det hele’ alene med et stift ansigtsudtryk og enten elske dig på fuld smadder imens eller hade dig på fuld smadder for ikke at være her jeg vil åbne macbooken og gå ind på google earth og zoome så meget ud jeg kan.«

9/11

Når man taler med Caspar Eric om litteratur, så er det evigt underholdende og legende og undersøgende. Han er ved at færdiggøre sin kandidatgrad på litteraturvidenskab, og han kan sin teori og historie, men han gider ikke sige noget på en dogmatisk måde. Så hellere snakke om *Hunger Games*.

Han har medvirket til at udbrede kendskab til de forfatterkolleger, som han tydeligt er inspireret af. Det er f.eks. amerikanske Tao Lin og norske Audun Mortensen, der skriver direkte registrerende om deres liv i jegform, og hvis litteratur ligesom Casper Erics’ er fyldt med samtidstegn og populærkulturel ikonografi og internettets vilkår for vores følelser. Pop er for ham alle dele af den kultur, vi lever

i. Det er Miley Cyrus og global opvarmning og Spike Jonzes stilfulde *Her* om en mand, der skriver kærlighedsbreve på vegne af andre mennesker, og som forelsker sig i et styresystem. Caspar Eric har det vildt over den film. Her flyder autentiske og konstruerede følelser sammen. »Her handler det om at have oprigtige følelser, som ikke burde være oprigtige følelser – ligesom dem, man kan have på internettet eller for Medina eller Vanilla Coke,« siger han. »Alt kan give anledning til at snakke om, hvad det vil sige at være menneske; både Medina og Palæstina siger os væsentlige ting og skal tages seriøst,« siger Caspar Eric.

For hans generation er 9/11 en lige så væsentlig del af det poppede som koldkrigs- og technoangsten var det, da Strunge skrev *Vi folder drømmens faner ud* i 1981.

»Hos mange af de amerikanske digtere, jeg læser, som skriver popagtige ting, Tao Lin og slænget fra forlaget Muumuu House, kan man fornemme, at der har været en uvilje mod at have en politisk retorik i digtningen,« siger han. »Ikke på grund af 9/11 i sig selv, men på grund af den måde, som USA reagerede på efter angrebene.«

Krigsretorikken vendte tilbage. Og man kunne ikke stole på den retorik. Den har medført en mistillid til sproget og en mistillid til det at have politiske holdninger.

»Det er jeg også ramt af. Vi er begyndt at se, at det politiske spil er et spil. Og det kan man ikke gennemskue eller være en del af.«

At titlen 7/11 hilser ivrigt på den dato blev han først selv opmærksom på, da bogen var ved at være skrevet. Men sammenligningen gav god mening for ham. Som ’ekstramateriale’ bagi skrev han derfor en række noter til digtideer. Her står 9/11 både for det helt nære og det absolut fjerne:

»[digt om 9/11 som mest handler om at det er min

ekskærestes fødselsdag og at jeg generelt tænker mere på hende end verdenssamfundet hvilket al-ligevel spejler at der kan være begivenheder som ’at slå op’ der vil føre til at der er følelser som ikke længere virker ok at ha og at det ’at slå op’ kan føles ligesom to tårne der styrter og at intet nogensinde igen blir det samme]«

Samtidig er der de senere år, ikke mindst i den danske litteratur, opstået en interesse for dels at betragte, men også at se det private som noget politisk:

»Jeg har ikke bevidst tænkt, at nu skriver jeg noget politisk, men når man har en opmærksomhed på det private rum, så ser man pludselig alle mulige ting,« siger han.

At bane vej for det blik er politisk. Derfor har det været vigtigt for ham at arbejde med ærlighed. At lægge noget ud til andre uden at påstå, at man har styr på det hele. At indrømme tvivl og svaghed og hyckleri, at tilstå overdreven selvbevidsthed og iscenesættelsesstrang og usikkerhed.

»Jeg har også prøvet at give mig selv lov til ikke at fremstå sympatisk,« siger han.

»Når jeg i bogen skriver ’jeg synes du er lækker når du går i pels / og at det er vigtigere / end 10.000.000 døde babysæler’, så er det oplagt problematisk. Men jeg har det stadig sådan. Det er skamfuldt, men jeg kan og skal ikke moderere min egen følelse.«

Internet-uromantik

Før og imens Caspar Eric i to år skrev på 7/11, har hans skriftlige praksis mest udfoldet sig på internettet, på blogs og sociale medier, men det gør det ikke til en konform eller reaktionær ting så at udkomme på Gyldendal, mener han: »Kritikken fungerer sådan, at skal du tages seriøst, så skal du lave en bog.« Der ville, pointerer han, ikke sidde en fotograf og en journalist i hans lejlighed, hvis han blot havde lagt tekster op på sin Tumblr-side.

»Hvis man vil insistere på, at litteraturen skal være anderledes, så må man tage den ind på den arena, hvor den kamp skal kæmpes og ikke udgrænse sig selv. Jeg insisterer på, at det her er poesi, der må udkomme på Gyldendal, og det insisterer Gyldendal også på,« siger han. »Hvis man gerne vil skubbe grænsen for, hvad der er poesi, så må man jo lave det derinde, hvor folk snakker om posesibegrebet, og ikke der, hvor folk snakker om internetpoesi, for så bliver man ved med at insistere på at udgrænse den ene frem for den anden og opstille et hierarki, der er givet på forhånd.«

7/11 inkorporerer også internettets sprog og strategier. Hver enkelt digt er eksempelvis efterfulgt af *hashtags*, som var det fotos på Instagram: »#harbobar #viskaligesnakkeom-noget #deterikmigdeterdig #fuck.« »Jeg synes

Informations poesibog: Caspar Eric

Yndlingsmad: Pizza med shawarma og dressing

Yndlingsdrik: Vanilla Coke

Yndlings-gå-i-byen-sted: Basement på Vesterbro

Yndlingssangerinde: Medina

Yndlingsslik: Absurd syrlige ting med absurd form, fx ’fødder’

Yndlingsfilmstjerne: Jennifer Lawrence (*Hunger Games*)

Yndlingsbog: ’Coeur de Lion’ af Ariana Reines

Yndlingsforfatter: Tao Lin (amerikansk forfatter kendt for ’Shoplifting from American Apparel’)

Bedste ven: Måske Karl, men det skifter.

Yndlings-tv-serie: ’True Blood’

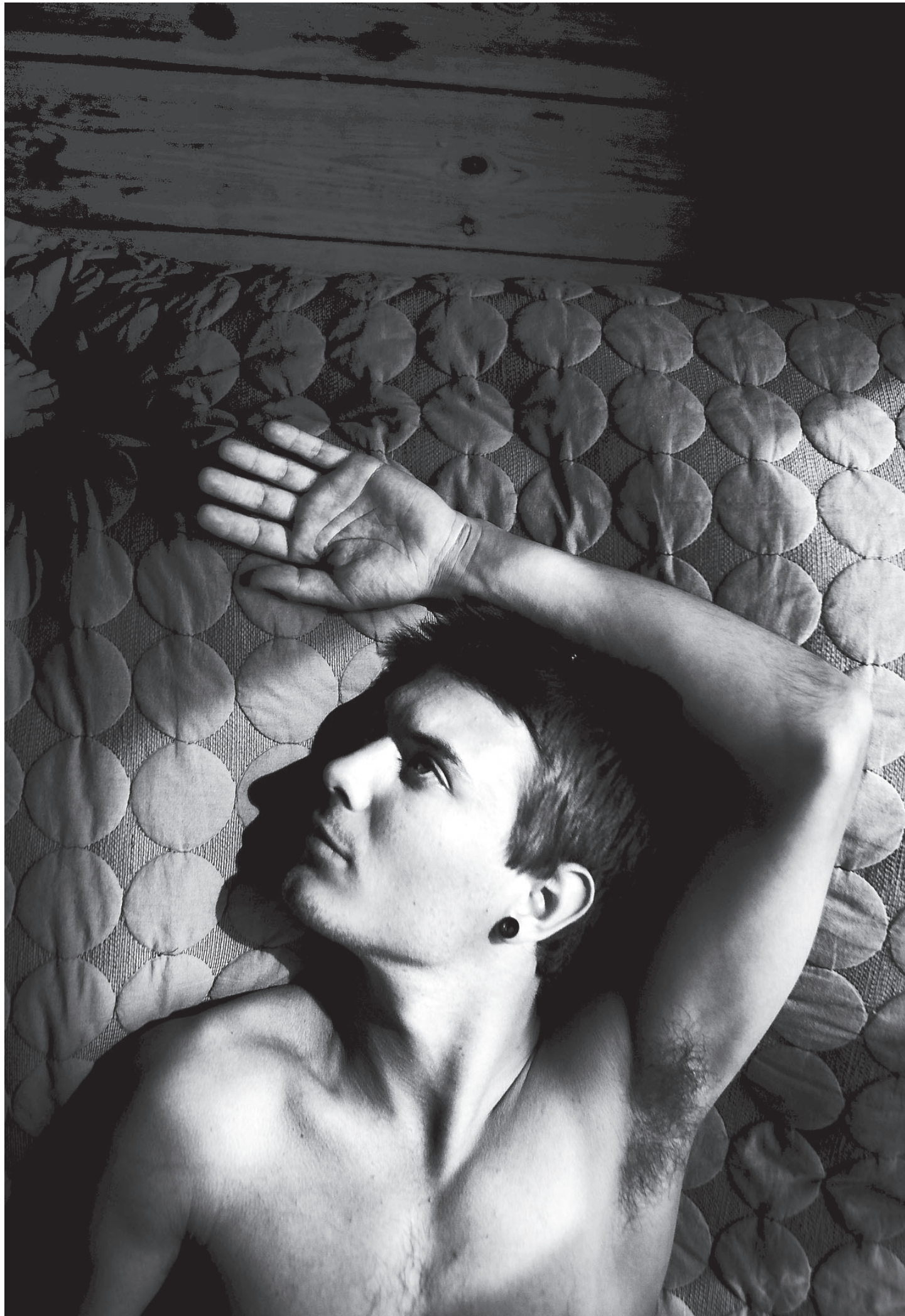
Yndlingsinstagramfilter: x-pro II

Yndlingsfilm: ’Kill Bill I’

Caspar Eric

#caspareric #poesi #interviewmedkatrine
#endnuetavisfotohvorjegliggerned #vierikke
engeneration#hvorforfårrappereflereblowjobs
enddigtere #fuck #seveneleven

Foto: Sigrid Nygaard

Netop det er en del af pointen med ham: »Jeg vil gerne være den *bad boy* der, men jeg er også godt klar over, at jeg ikke er det. Bogen handler også om problemet ved, at man godt selv ved, at man kan have lyst til at være hård – men ikke kan være det,« siger han.

»Jeg har lyst til at være en sindssyg person, der står på dansegulvet og ligner en, der har det for vildt. Men det er også problematisk, at jeg ved, at jeg har det sådan. Hvordan skal man være autentisk, når man gerne vil være det?«

– *Hvad er du, hvis du ikke er en del af en internetgeneration?*

»iPhonegenerations ej. Jeg er ikke nogen generation. Det bliver vi nødt til at være flere for at være.«

Caspar Eric vægrer sig generelt ved vier. Derfor er der heller ikke et eneste 'vi' i 7/11. Til gengæld er det 'jeg', som er afsender for hver sætning også udskifteligt med et hvilket som helst andet navn. »jeg vågner alene i sengen / ved siden af et halvspist pizza-slice« kunne have været: »Katrine vågner alene i sengen / ved siden af et halvspist pizza-slice.« Kunne have været.

Det er deri, hans åbning mod verden ligger.

»Et 'vi' i sig selv er en ret voldsom ting at være, det er altid en eksklusion af nogen. Når folk snakker om, at der i den generation, som jeg på en måde tilhører, er en jegfiksering, når de efterlyser fællesskabet og spørger, hvor viet er henne i litteraturen, jamen så er svaret jo bare, at 'vi' er ærlige om, at 'vi' består af jeger,« siger Caspar Eric.

»Det behøver ikke betyde, at alle de jeg'r ikke gerne stadig vil gå i forbindelse med hinanden.«

kahy@information.dk

ikke, at denne her bog handler om internet,« siger Caspar Eric. »Den handler mere om forskellige scenarier, hvor man har følelser. Nogle af dem er på nettet, nogle er i 7-Eleven og nogle er i Fakta.«

»Internettet bliver nogle gange omgærdet af en slags romantik, som jeg overhovedet ikke går ind for. Jeg abonnerer ikke på fascinationen af internettet som det skramlede og det hurtige, fascinationen af, at man kan sende links og bruge hypertext – som om det var noget nyt.«

Forestillingen om det demokratiske og det antikapitalistiske ved nettet, eller det overvågende og manipulerende, for den sags skyld, synes han også ofte bliver for kedelig og nem. »Man behøver ikke at beskæftige sig eksplícit med Anonymous eller med Žižek for at sige noget om ting,« siger han. »Jeg synes, at det virker til, at der er nogle

nemme politiske positioner, man kan indtage, som er både eksotiserende, og som ikke efterlader rum til at diskutere de ting, som internettet og de sociale medier har medført, på en måde, der er nuanceret nok til, at den bliver interessant. Der hersker en forestilling om, at hvis der er nogle holdninger tilgængelige, så må man hellere mene noget politisk.« – *Hvad gør du så?*

»Jeg kan bare konstatere, at jeg ikke mener de samme ting. Jeg synes, at der er mange overvågningsproblematikker forbundet med internettet, men det er ikke noget, jeg synes er interessant i forhold til min skrivende praksis,« siger han.

»Det er umuligt for mig at have en strategi, for jeg synes, at jeg ved for lidt om verden til at være politisk. Jeg var virkelig politisk, da jeg var yngre, men den eneste måde, jeg kan eksistere på nu, er ved at acceptere, at jeg ikke

kan gennemskue verden og dens strukturer nok til at have en kvalificeret holdning.«

Rekvisit til bogen

Han løfter sin Coca-Cola med vaniljesmag. Den er en rekvisit til interviewet om hans bog, men jo også bare det, han helst vil drikke – også selvom det symbolsk står for noget, han burde være imod.

»Den nye politiske korrekthed fortæller mig, at jeg i alle mine handlinger bør være et politisk menneske, at jeg burde være vegetar, at jeg ikke burde handle i 7-Eleven, men det gør jeg altså.«

Og så må man tage diskussionen efter den indrømmelse. På den måde er poesien netop et oplæg til at forholde sig fælles til verden, den er dialogisk. Caspar Eric er blevet kaldt 'internetgenerationens enfant terrible', men tænker ikke på sig selv som særligt 'terrible'.

Anmeldelse af '7/11' på side 11.

Hør Caspar Eric læse op fra digtsamlingen og hør hans playliste, der er soundtrack til bogen på www.information.dk

BLÅ BOG

Caspar Eric Christensen

f. 1987

- Opvokset i København med fire yngre søskende
- Har kun været på en date i sit liv
- Mistede sin mødom som 20-årig
- Skylder 100.000 kroner væk
- Læser litteraturvidenskab på Københavns Universitet
- Skriver på tumblr-siden dageivoresliv.tumblr.com.